Маленька дівчинка на ліжку
в рожевих снах щасливо спить.
Блакитний промінь впав на ніжку
і, тихо сяючи, тремтить.

Холодна осінь лист зриває,
щоб м'якше падалось снігам;
а крихотка весну вітає,
вві сні всміхаючись квіткам.

Їй сниться ліс. Шумить зелений,
бджілки і джмелики гудуть,
мушки ведуть танок шалений,
в траві метелики цвітуть.

Маленька крихотка щаслива,
ввесь час гуляє з їжачком;
яка колюча в нього грива,
як смішно котиться клубком...

Біжить вона до лісового,
щоб на сопілку їй заграв;
збудила зайчика малого,
а зайчик ледве задрімав.

Вовку-сірку на шию сіла:
"Ану, поїдьмо до жука!.."
Та по дорозі захотіла
одвідать діда-борсука.

Старий борсук виходить з хати,
вітає друзів дорогих,
в садочку просить їх сідати,
і сам сідає коло них.

Коли це приятель завзятий,
близький сусіда борсука,
ведмідь рудий та волохатий
гостей угледів з-за пенька.

Мерщій до них біжить, стрибає
і по дорозі лапку ссе,
гостям він здалеку киває
і миску меду їм несе.

Павук почав на кобзу грати,
а вовк за лапу борсука:
"Ану, дідусю, танцювати!
Ану, дідусю, гопака!"

Борсук згадав минулі роки,
стриба, аж курява курить.
Хвалько-вовчок узявся в боки,
ведмідь у миску бубонить.

Дерева довго мовчки ждали,
що їх запросять до танка,
та ноги враз повисмикали
і ну садити гопака.

Та треба крихотці додому.
"Прощайте, друзі",— каже їм.
І ці слова страшніш од грому
здалися друзям лісовим.

Ведмідь кричить, лишитись просить,
у миску з медом сльози ллє,
старий борсук упав, голосить,
з розпуки в груди себе б'є.

А сірий вовк, хоч не скидає
з своєї спини сідока,
а сам аж виє-завиває,—
так жаль вовкові борсука.

І каже крихотці: "Стріляю...
Мені щось серце пройняло!.."
Та чує голос над собою:
"Вставай, вже сонечко зійшло!"